

[Voigt]

Jyllands-Posten igennem den prisbelønnede journalist Eigil Evert ved artikler både i slutningen af december og i begyndelsen af januar har fremdraget en lang række eksempler på misbrug af licensbetalernes penge. Det er min opfattelse, at journalist Evert ved disse lejligheder på udmærket vis har fremdraget mange af de ting, som fremskridtspartiet har stillet besparelsesforslag om. Men det hjælper desværre ikke et hak, så længe vælgerne giver socialdemokratiet og socialisterne flertal, således at de har flertal i radorådet sammen med lytterrepræsentanterne og medarbejdernes repræsentanter.

Det betød bl.a., at vores forslag om, at der blev nedsat en støvsugerbande til virkelig at gennemgå hele budgettet derude, blev affærdiget – i første omgang af alle; senere har det konservative folkepartis og venstres repræsentanter været positive over for det. Hr. Erhard Jakobsen var det i begyndelsen, da vi fremsatte forslagene, men det er vores indtryk, at hr. Erhard Jakobsen ikke længere er så interesseret i, at økonomien bliver kulegravet derude.

Fremskridtspartiet mener ikke, at vi kan fortsætte med licensen som betalingsmåde. Det er vores opfattelse, at vi må se at få monopolet finansieret over skattebilletten. Det kan ikke være noget nyt, for det fremsatte vi forslag om allerede i 1975. Vi mener, det må være rimeligt, at det er folketinget, der bestemmer, hvordan der skal spares derude.

Siden vi fremsatte det forslag i 1975, hvor det var til første behandling den 23. oktober, har vi fået et klart bevis på, at ledelsen derude sammen med radorådet slet ikke har evnet at styre den økonomiske udvikling. Jeg tror ikke, man med nogen ret kan påstå, at det vil være uretfærdigt at betale det over skattebilletten, for forholdet er i dag, at så godt som alle mennesker er i besiddelse af TV og radio. Det er også helt klart, at der vil ligge en helt god administrativ besparelse i det. Endelig slipper vi også for pejlevognene og deres udstyr – der ikke duer – som de sniger sig rundt med om aftenen hos folk. Og vi undgår selvfølgelig også socialdemokraten Flemming Madsens alvorsfulde opfordringer i TV.

Jeg vil tillade mig at sige sammenfattende om Danmarks Radios økonomi 5 ting.

For det første må jeg afvise, når kulturministeren siger, at vi ikke har verdens højeste licens. Vi har verdens højeste licens.

For det andet er Danmarks Radios produktion mindre pr. ansat end i noget andet land.

For det tredje er arbejdstidsreglerne i Danmarks Radio notorisk en klods om benet på medarbejderne, og de er samtidig en meget effektiv hindring for en øget produktion.

For det fjerde er mødeaktiviteten enormt stor, og den vokser stadig på grund af nye demokratiseringsregler, der betyder indførelse af kollegier, samråd og delegering, der minder om universiteternes styreform med hensyn til spild af tid. Jeg tror, det var hr. Bertel Haarder, der var inde på, at den styringsmekanisme, som medarbejderne reelt har fået i deres hænder i dag, skal vi ikke bebrejde medarbejderne. Deres forhandlere har været enormt dygtige. Det, der er galt derude, er, at ledelsen har været uhyggeligt svag og har bøjet sig i disse forhandlinger, for det er faktisk, som der har været skrevet om, og som det også er blevet nævnt her i dag, sådan, at medarbejderne derude har en enormt stor indflydelse på, hvordan selve styringen skal foregå.

For det femte har Danmarks Radio mere end nogen anden offentlig institution – måske skal vi sige postterminalen undtaget – forbygget sig med det resultat, at man nu er i besiddelse af alt for store huse til en høj forrentning og med alt for dyre arbejdsgange – at betale uden den ægte konkurrence, der kunne give seerne og lytterne mere for pengene.

Vi mener – det var hr. Palle Simonsen også inde på – at vi kunne få noget mere for pengene ved, at der blev indført reklamer i TV. Vi er også meget bekymrede over, at man f.eks. har tappet radiospredningsfondens kasse for en mængde midler. Der er sket det, at fra 1977 til 1979 er indestændet faldet fra 284 mill. kr. til 178 mill. kr., og sluttallet ser ud til for 1981 at have helt ned på 137 mill. kr.

Ministeren gav udtryk for, at hun ønskede kvalitet og lodighed. Den eneste vej til kvalitet og lodighed i Danmarks Radios udsendelser er simpelt hen, at vi indfører reklamer, således at der kan blive et frit og uafhængigt TV 2 som en konkurrence til det nuværende.